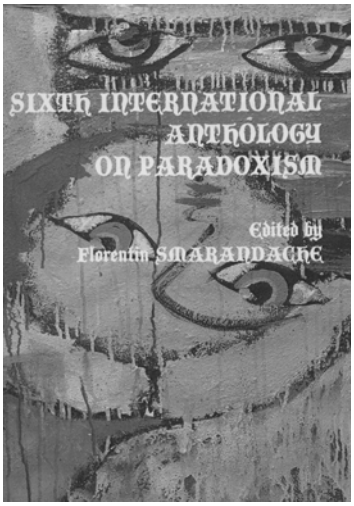
Eugen EVU

Despre paradoxism şi neutrosopfie

- lui Florentin Smarandache

Florentin Smarandache a preferat acest mod empiric, experimentist, de a *„citi”* lumea ca pe o carte, o incomensurabilă carte sinoptică, în dualitate: conştienţă şi inconştienţă, ţinta unei *„conştientizări”* a realităţii ce se dezvăluie prin *„pipăire”*, prin atingerile egoului cu Sinele. Sinele este considerat de gnostici şi de creştinism a fi Hristosul, adică al doilea om Adamic, primordial, omul unificat prin cunoaştere – revelatorie.

„Paradoxul este o caracteristică a scrierilor gnostice”, scrie marele filosof elveţian Carl Gustav Jung – *„Imaginea omului şi imaginea lui Dumnezeu”*. Irecognoscibilul este mai apreciat (accesibil, n.n.) – decât absenţa echivocului, pentru că absenţa acestuia *„sfâşie taina obscurităţii lui şi îl prezintă astfel ca pe ceva cunoscut”*. Aceasta este o uzurpare care ispiteşte intelectul uman la hybris, întrucât dă iluzia că ar fi ajuns deja, printr-un act de recunoaştere (adeverire, n.n.) – în posesia misterului transcendent şi că l-ar fi *„înţeles”*. Aşadar paradoxul corespunde unei trepte superioare a intelectului şi redă mai fidel situaţia reală, tocmai pentru că nu reprezintă ceea ce nu poate fi cunoscut, în mod abuziv, drept ceva cunoscut (ibid). Oare se poate *„opera”* în acest sens semiotic şi hermeneutic, cu cifrele aşa cum se poate cu literele-cuvintele, în poezie de exemplu?

*

Lumea-carte este sinoptică, este interconetare macro-micro-cosmică. Autocunoaşterea este suferinţă, este riscul asumat al ego-ului în căutare spre regăsire a Sinelui (cosmic) – din arhetip. Diferenţierea, discriminarea de acest tip produc un proces dureros pentru psihicul uman, „orice progres pe drumul (calea) cunoaşterii (revelaţiei mistice sau *„intelectuale”*) – se cucereşte prin suferinţă. Astfel, scrierea conţine gestul-impulsul Sinelui *„latent”* în fiecare *„scrib”* sau *„apostol”* misionarist, ceva din drama întrupării ca Logos în lume, aşadar Opus (opera) propriilor transformări care se cer comunicate altora şi asta prin precipitarea liturgică în profan a spiritului *„care se agită în om”*. *„În psihologia creştină ritul şi dogma sunt concepute numai ca factori exteriori şi nu sunt trăite ca procese interioare”* (ibid.).

*

Ce este opera, dacă nu drama întrupării, cum spune Ion POPESCU BRĂDICENI *„facerii şi corpului”*? Fiul omului, Adam secundus, este totalitatea proeminentă care transcende conştiinţa. Trauma celui *„născut, ci nu făcut”* este a fiului, preluată din trauma Mamei (Matria, Mater-Materia?) amintind clar de cenzura divină a Genezei pentru femeia umană: *„vei naşte în chinuri”*. Toţi teozofii numesc Sinele (omului actual) ca fiind Hristosul. Dualismul este condiţia, însă unii afirmă azi că ei sunt *„trialişti”*, ceea ce sună a *„rebeliune”* luciferă? Cartea (literatura modernă) continuă a fi, poate fi, astfel, un obiect de cult (!) – şi este – o evanghelie apocrifică, ce se adaugă la nesfârşit în devenirea (autocunoaşterea de tip socratic şi aristotelic) – cumva fractalic întru revelaţia Sinelui *arhetipal* în uman.

*

Omul este astfel o entitate ce se auto-zideşte, edifică pe Sine, ca Sine, în conlucrare cu Id-ul, prin Duhul Sfânt, paraclet.

*

Găsim acestea înţelegând literatura creştină foarte timpurie, în aşa numitele Faptele lui Ioan, apocrife (se cunosc cel puţin 33 de apocrife descoperite la Qumran şi Nad Hamadi: Enoh, Luca, Iuda, Maria Magdalena…). Liturgia este un proces de individuaţie, însă şi …artele, *pe colateralele* sacrului în profan.

Individuaţie, autocunoaştere, revelaţie a Sinelui, *„trezire în lume”*. *„Căci nu ţi-ai putea da seama ce suferi, dacă eu nu ţi-aş fi fost trimis de Tatăl ca Logos (Cuvânt)…Dacă tu ai cunoaşte suferinţa, ai avea nesuferinţa”* este un fragment pur ENUNŢ PARADOXIST atribuit lui Hristos de către *„Faptele lui Ioan”*. Noul Testament are un stil absolut antitetic-paradoxal, deseori neepurat de paradigma – spiritul Evangheliilor reţinute selectiv de unii apostoli, reminiscenţe ce sună straniu: *„Nu ne duce pe noi în ispită”* (Matei, 10, 16). Tatăl iubitor apare aici ca ispititor – diavolesc!, devreme ce ar face aşa ceva cu Fiul Său, dar şi al Omului, n.n.). Sau *„Fiţi înţelepţi ca şerpii”* (Ioan 10, 34); *„Voi sunteţi Dumnezei”* (Luca, 6,4)… Paradoxal este şi enunţul *„Cine e aproape de mine, e aproape de foc”*, sau *„Căci nimic nu este ascuns care să nu se vrea a fi descoperit”*(Matei, 10, 26)... ş.a.